

SZERESS és NEVESS!

Karen Toller Whittenburg
A legjobb recept

Kimberly Raye
Fura fuvar

Crystal Green
Tartós őríz

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Karen Toller Crane, 2000 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A Bianca 138. eredeti címe: Last-Minute Marriage (Harlequin, American Romance)

• *Magyarra fordította:* Bethlen Katalin

© Kimberly Raye Rangel, 1998 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A Bianca 141. eredeti címe: Gettin' Lucky (Harlequin, Love and Laughter)

• *Magyarra fordította:* Brodszky Ildikó

© Chris Marie Green 2002 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A Bianca 159. eredeti címe: His Arch Enemy's Daughter (Harlequin Silhouette Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Kánya Krisztina

Nyomtatásban megjelent: a SZERESS ÉS NEVESS! 41. számában, 2014

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-241-3

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Karen Toller Whittenburg
A legjobb recept

1. FEJEZET

A hernyókat és a hozzájuk hasonló kártevőket gyakran vegyszerek bevetésével igyekszünk meghátrálásra kényszeríteni, és közben nem is gondolunk arra, mekkora kárt okozunk ezzel a természetnek. Én ezért folytatok biogazdálkodást a kertemben. Kezdetben persze nem volt könnyű dolgom, de higgye el, kedves szomszéd, megérte a fáradságot, mert a férjem, Bee és a lányom, Kate számára olyan cukkinifelfűjtat készíthetek (recept az oldal alján), amely semmiféle káros anyagot nem tartalmaz. Repes a szívem a boldogságtól, amikor látom, milyen jóízűen eszik a saját kertemben termelt friss zöldséget. Higgye el, kedves szomszéd, ezek a pillanatok minden fáradságért kárpótolnak!

– Főnök! Téged keresnek!

Brad Kenneally letette a ceruzát, lábát az asztalon hagyta, így is elérte a kagylót. Nem kellett nyújtózkodnia, irodai íróasztala helyszűke miatt lényegesen kisebb volt, mint az otthoni.

– Kenneally – szólta a kagylóba, és levette a lábát az asztalról. Majd tüntetően hátat fordított kollégájának és egyben beosztottjának, Lloydnak, aki állandóan hallgatózott.

– Miért nem maga veszi föl? – szólalt meg, mint mindig, harsogva, kellemetlenül a jól ismert basszus. – Úgy látszik, túl sokat fizetnek magának, ha még titkárra is futja.

– Lloyd öröme leli a munkában, élvezi, hogy beszámolhat a kisvárosi pletykákról. Ahogy én is.

– Elég jól megfizetem mindkettejüket. De nem azért, hogy pletykákkal tömjék tele a lapot, hanem hogy közérdeklődésre számot tartó tényeket közöljenek.

Granite Amesnek, a kiadóvállalat tulajdonosának a kezében voltak azok a helyi lapok is, melyeknek Brad volt a főszerkesztője. Brad már első találkozásuk alkalmával, Houstonban megállapította, hogy Granite a kőkorszakban él. Ennek ellenére elfogadta a vidéki állást. Ismerte az üzleti életet, tudta, hogy a siker és a pénz áldozatot követel. És Granite Amesnél bizonyára léteznek rosszabb főnökök is.

– Csak vicceltem – nyugtatta meg főnökét. – Ilyenkor hétfő reggel föl kell dobnunk magunkat egy kicsit.

– Ha szórakozni szeretnék, Steve Martint hívtam volna fel.

– Remek ötlet. Ő aztán mindenkit meg tud nevetetni.

– Kenneally, ugye maga szereti a munkáját? – szegezte neki a kérdést váratlanul Ames, majd a választ meg sem várva dühösen folytatta: – Figyeljen ide! Átnéztem a forgalmi adatokat. Mondja, mi a fenét csinál maga ott?!

Bradnek nem volt szüksége az állásra, csak azért vállalta el, mert tetszett neki a munka. Pontosan emlékezett rá, hogy a legutóbbi jelentésben egyértelműen kedvező adatok szerepeltek.

– Az előfizetők száma hat százalékkal nőtt a *Chicktowni Hírmondó* és négy százalékkal a *Buckthorni Harsona* esetében. A többi lapnál egyelőre nincs változás, de szeptemberben, a nagy aukciók és kiállítások idején jelentős forgalomnövekedés várható. Fel is veszek egy új riportert, amint...

– Új riportert? A régivel mi történt?! – tombolt Ames.

Brad kinyújtotta a lábát, és fájdalmas sóhajjal gondolt a szép szőke Darby Withamre. Honnan tudhatta volna, hogy ez a büszke, öntudatos lány a szíve mélyén csak arra vágyott, hogy végre férjhez menjen, és gyereket szüljön? És hogy ezért igen érzékenyen érinti a visszautasítás?

– Darby felmondott, uram. Nem tudott lépést tartani a követelményekkel.

– Kit érdekel Darby? Én a Daisy Rose-rovatról akarok beszélni magával.

Daisy Rose? Brad fészkelődni kezdett a széken.

– Ó! – nyögött, mert hirtelenjében semmi sem jutott eszébe. – Ó! Szóval arra gondol!

– Ennek a rovatnak köszönheti, hogy még mindig nálam dolgozik. Ennyi! Most pedig szeretném tudni, mikor találkozhatok azzal a nővel!

– Darby... Darbyra gondol? – Brad lélegzet-visszafojtva várta a választ. Tudta, hogy a hangja

elárulja, mennyire izgatott.

– Ő írja a cikkeket?

– Öö... nem. – Brad igyekezett összeszedni magát. – Nem, uram. Nem Darby írja azokat a cikkeket. Ő már felmondott. De amíg itt dolgozott, addig is csak társasági híreket írt. Tudja, hogy mit viselt Thelma Lou Baskin a tűzoltóbálon, vagy ki nyerte a palacsintasütő-versenyt a jótékonyági ünnepeken, és...

– Tehát ez a Darby nem azonos Daisy Rose-zal?

– Nem, nem azonos. – Brad úgy érezte, nyomban megfullad. – Daisy Rose... szóval, ő Daisy Rose.

– Szeretném megismerni.

Brad ujjával a pulóvere nyakkivágását rángatta, hogy levegőhöz jusson.

– Az... az lehetetlen, uram.

– Nehogy azt mondja, hogy ő is felmondott, és maga elengedte! – Ames akkorát ordított, hogy Brad összerezzen.

– Öö...

– Remélem, Daisy még az alkalmazottam, mert ha nem, kénytelen leszek felajánlani neki a maga állását!

Brad nagyot nyelt.

– Ó, hogyne! Önnek dolgozik, uram. Ez egyértelmű.

– Akkor szóljon neki, hogy jövő kedden tízkor legyen az irodában! És maga gondoskodjon róla, hogy valóban ott legyen! És hogy szoknya legyen rajta!

Kattanás. Brad az agyonhasznált, összekarcolt telefonkagylóra meredt, s azon tűnődött, vajon kétségbeesésében és tanácstalanságában hány főszerkesztő vághatta már az asztalhoz. A helyére tette a kagylót, és az önelégülten vigyorgó Lloydra nézett.

– Elégedett a számokkal, igaz? Látod, mondtam én, hogy olvassa a rovatot.

– Igen, mondtad. Jövő héten idejön, találkozni akar Daisy Rose-zal, és ragaszkodik hozzá, hogy szoknyában legyen.

Brad reménykedett, hogy Lloyd mutat majd némi együttérzést, ám a férfi ehelyett hangos nevetésben tört ki. Egész teste rázkódott az önfeledt, szűnni nem akaró kacagástól.

Brad felkapott egy ceruzát, és gyorsan feljegyezte: *Füldugót venni!*

Némi gondolkodás után kiegészítette:... *és szoknyát!*

– Brad bácsi! Brad bácsi, Brad bácsi! – ujjongott a hatéves Laura Kate, és a férfihoz futott. – Itt vagy! Itt vagy!

Brad kiszállt a kocsiból, és a karjába kapta a kislányt. Élvezte, hogy Laura ilyen gyermeki ártatlansággal, ilyen őszinte lelkesedéssel fogadja. Soha senkiben nem tapasztalt még ilyen önzetlen szeretetet, és boldog volt, hogy viszonzszeretheti, akár a saját gyermekét. A kislány hevesen átölelte, és csókokkal borította az arcát.

– Azt hittem, már nem is jössz.

– Pontos vagyok. Ilyenkor jövök minden vasárnap – felelte a férfi, és egy puszit nyomott a kislány pisze orrára, aztán lazított a szorításán. – Te hétről hétre nehezebb leszel. Már alig bírlak el, Larky-Marky.

A kislány hangosan nevetett, tetszett neki, hogy a férfi mindig ilyen viccesen szólítja. Mindenki más egyszerűen Larknak hívta, de Brad, a keresztapja szinte minden alkalommal más becenevet talált ki neki.

– Azért vagyok olyan nehéz, mert ma felvettem az összes ékszeremet – jelentette ki büszkén.

A férfi letette, aztán szemügyre vette. Lark rajongott az ékszerekért. Most is tele volt aggatva színes gyöngyökből fűzött láncokkal, melyeket többször is át kellett hurkolnia vékony csuklóján, nehogy leessenek.

– Anyád meg ne lássa! – figyelmeztette a férfi, és egy óriási méretű, színes üveggolyókból fűzött nyakláncot vett elő. – Különben nyomban kölcsönveszi.

– Ó, köszönöm, Brad bácsi! Köszönöm! Köszönöm! Köszönöm! – A kislány boldogan ugrándozott,

és amikor végre megnyugodott, megállt, s áhítattal a nyakába akasztotta a láncot. – Ilyen szép ajándékot még sosem kaptam tőled!

– A múlt vasárnap is ezt mondtad, amikor azt a nagy labdát hoztam.

– Igen, de ez sokkal jobb! – A kislány megfogta a férfi kezét, és elindultak a gondosan ápolt gyepen át vezető keskeny úton a ház felé. Itt lakott Lark az anyjával, Zoe Martinnal.

– Előreszaladok – szólalt meg vidáman a kislány. – Gyere, fuss te is!

Brad elmosolyodott, és Lark kék szemébe nézett. Olyan, mint az apjáé volt, gondolta Brad, és érezte, hogy rátör a fájdalom. Tim a legjobb barátja volt, és már évek óta halott. Ilyenkor, ha a lányát látja, mindig újra felelevenednek és a szívébe marnak a fájó emlékek.

– Miért olyan sietős?

– A McDonald's-ba kell mennem.

– Éhes vagy?

A kislány bólintott.

– Igen. És én ott fogok dolgozni.

– Tényleg?

Lark ismét bólintott.

– Igen, és akkor én adom majd el neked a hasáburgonyát meg az almás pitét és az eperturmixot. Annyit, amennyit csak akarsz.

– Húha! Ez nagyszerű! Gondolod, hogy a munkatársaid örülnek majd ennek?

– Majd megmondom nekik, hogy te vagy a keresztapám.

– Azt hiszed, ettől meghatódnak?

– Én igen – felelte gyermeki bájjal. – Máris indulhatunk.

– És mi lesz a mamával?

A kislány csinos arcocskája elkomorult.

– Megszökünk.

Brad a vörösre mázolt bejárati ajtót nézte. A környéken valamennyi ház kapuja hasonló színben pompázott, ez szinte kötelező volt ugyanúgy, mint a nyírott gyepek. Brad most is, mint már annyiszor, azon tűnődött, vajon Zoe miért cserélte el Tulsa külvárosában lévő szép, kertés családi házukat erre a sorházra. Hiszen ott sem kellett kerti munkát végeznie vagy a házzal bajlódnia. Brad mindenről gondoskodott azóta, hogy Tim megbetegedett. Mégis, két hónappal barátja temetése után Zoe eladta a házat, és ideköltözött, s még csak ki sem kérte a véleményét. Igaz, máskor sem hederített a tanácsaira.

Lark viszont, anyjával ellentétben, áhítattal itta a szavait. Brad most leguggolt, karját a combjára támasztotta, és a kislány szemébe nézett.

– Ha nem hívjuk meg a mamát, biztosan nagyon megharagszik, és tudod, hogy én mennyire félek tőle, ha dühös.

Lark elmosolyodott.

– Nem is félsz tőle! – felelte. – Te egyáltalán nem félsz semmitől sem, mert te... – a kislány hátravetette a fejét, és hangosan felkiáltott – ...mert te vagy a szupermen! Igaz, Brad bácsi?

Erre a férfi is elnevette magát.

– Igen, Larka Lou, az vagyok. Gyere, kukkantsunk be az oroszlan barlangjába!

– A hálószobában van – közölte Lark.

– Jó. Bemegyünk, és megkérdezzük, velünk tart-e.

– Megmondom én neked, nem fog eljönni. – A kislány kinyújtotta a nyelvét, és grimaszt vágott.

– Randija van.

Randevú? Brad is elhúzta a száját.

– Kivel?

Lark az orrát fintorította.

– Azzal a Tészta Ronival, az irodából.

Newton Rooney. Brad hallotta már ezt a nevet, sőt személyesen is találkozott ezzel a fontoskodó alakkal. Olyan simulékony volt, akár a kígyó. Elképzelni sem tudta, mi tetszik rajta Zoénak. Lark

még csak hatéves volt, de már ő is észrevette, hogy olyan a pasas, akár a szétfőtt makaróni.

– Ezért akarsz elmenni? – kérdezte a gyereket.

Lark bólintott.

– Igen, mert el akar vinni bennünket vacsorázni.

– Téged és a mamát?

A kislány a homlokát ráncolta.

– A mama azt mondta, hogy legyek jó kislány, és csak egy láncot meg egy hajpántot vehetek fel, és hogy ne szóljak közbe, ha a felnőttek beszélgetnek, és azt is mondta, hogy nem rendelhetek hamburgert és sült krumplit, mert ahová megyünk, ott az nincs, és üljek csendben az asztalnál, és mindig mondjam azt, hogy kérem, meg köszönöm, és ne tegyek fel húsz kérdést, és – Lark hatalmasat sóhajtott – ...és ezért akarok elmenni itthonról.

Brad világosan látta, hogy Larknak valóban számos oka lenne a szökésre.

– De most, hogy itt vagyok, talán velem maradhatsz.

A kislány arca hirtelen felderült, de rövideSEN újra elkomorult.

– Nem, azt biztosan nem engedi meg. A mama azt akarja, hogy legyek jóban Tészta Ronival. De én nem szeretem, és azt akarom, hogy a mama se szeresse!

– Lehet, hogy a mamád csak ki akar mozdulni itthonról.

– Akkor miért nem veled megy el?

Ártatlan kérdés volt, ám a választ Brad sem tudta. De ha őszinte akart lenni magához, be kellett ismernie, nem valószínű, hogy Zoe kifejezetten arra vágya, vele menjen el, bárhová. Roppant barátságos volt, mindig nevetett a viccein – legalábbis többnyire –, és látszott, hogy nagyra értékeli Timhez fűződő barátságát, amelyet még a halál sem szakított szét, mégis mintha meglehetősen távolságtartó lett volna vele szemben.

– Mondok én neked valamit – tért ki a válasz elől a férfi. – Bemegyünk, és megkérdezzük, megengedi-e, hogy velem maradj.

Lark elgondolkozott.

– Rendben. Menj be, és kérdezd meg, de ha nemet mond, akkor megszökünk, és egyenesen a McDonald's-ba megyünk.

A férfi elgondolkozott a gyerek ötletén és annak valószínű következményein.

– Rendben, de mi van akkor, ha azt mondja, bim-bam vagy bim-bim, esetleg bim-bam-bória?

A kislány hangosan nevetett a mókán.

– Ilyet a mama biztos nem mond, Brad bácsi.

– Ki tudja?! Gyere, megkérdezzük!

Lark nem mozdult.

– Te menj, én megvárlak a kocsiban – jelentette ki, mert nem nagyon bízott benne, hogy a férfi sikerrel jár.

– Gyere csak szépen! Szükségem lesz némi támogatásra.

A kislány határozottan megrázta a fejét, elfintorodott, és halkán megszólalt.

– Úgy bűzlik, mint egy bordélyház.

Nocsak! Ezt meg hol szedte fel?

– Lark, hol hallottad ezt?

– Sonchie-tól. Az apja mondta egyszer az anyjának. Közben a fenekére csapott, és hangosan nevetett.

Hm! Brad az utca túloldalán álló, ugyancsak vörösre mázolt ajtajú házra pillantott, ahol az a bizonyos Sonchie Wilcox lakott. Sonchie? Ez lenne a beceneve, vagy Lark nem tudja rendesen kiejteni a nevét? Azzal tisztában volt, hogy Lark boldogan bővíti a szókincsét bármilyen kifejezéssel, amelyet ettől a fiútól tanul, aki nyilván az apjától hallja, és persze nyomban büszkén továbbadja. Most ismét meggyőződhetett róla, hogy nem Sonchie a legmegfelelőbb szomszéd Lark számára.

– Jó lenne, ha ezt nem ismételnéd meg a mamád előtt.

– Már túl vagyunk rajta – felelte a kislány nagy sóhaj kíséretében. – Azt mondta, szappannal mosná ki a számat, ha nem használta volna mind el, miközben készülődött a randevúra.

– Szerencséd volt, Sparky. Úgy látszik, ma jó napod van.

– Egyébként sem tett volna szappant a számba, csak azt akarta, hogy menjek ki, és ne idegesítsem tovább Tészta Ronival. De te esetleg mondhatnád neki, és közben a fenekére csaphatnál. Sonchie mamája jót nevetett rajta. Lehet, hogy a mama is nevetne, és már nem is akarna elmenni azzal a hülye Tészta Ronival. Mi meg elmehetnénk a McDonald's-ba, és hozhatnánk neki vaníliaturmixot. Ugye milyen jó terv, Brad bácsi?

Na hiszen! Még csak az kellene, hogy Zoe fenekére csapjon! Ha ilyen idétlen ötletei lennének, akár nyomban el is temethetné magát. Bár tény, hogy olykor vetett egy-egy pillantást az asszony formás fenekére. Végére is attól, hogy Tim barátja, még nem kell vaknak lennie! De hogyan magyarázza meg Larkynak, hogy az ötlete nem igazán nyerő?

– Figyelj ide, kicsim! Nem hiszem, hogy ezzel a tervvel elérnénk a mamádnál a kívánt hatást, különösen azért nem, mert még szívességet is szeretnék kérni tőle.

Lark hátrahajtott a fejét, és leplezetlen kíváncsisággal szemlélte a férfit.

– Milyen szívességet?

Brad nem akarta elmesélni Larknak, hogy szeretné megkérni az anyját, játssza el Daisy Rose szerepét Granite Ames előtt. Egy hatéves gyerek képtelen ilyen titkot magában tartani. Meg aztán valószínűleg meg se kérné Zoét. Csak hirtelen támadt ötlet volt, futó gondolat. Persze más lenne a helyzet, ha megfelelő alkalom kínálkozna, ha úgymond az ölébe pottyanna a lehetőség.

– Megkérem, hogy engedjen el téged a McDonald's-ba, amíg ő randevúra megy. Ez elég nagy szívesség, nem gondolod?

Lark gyanakodva nézte, és a férfi érezte, hogy nem sikerült meggyőznie. A kislány levett a nyakába akasztott láncok közül egy zöld és rózsaszín színekben pompázó gyöngysort, és átadta a férfinak.

– Ez a szerencséd hozó láncom. Jobb, ha nálad van. A mama nincs valami jó hangulatban.

Bár a férfi úgy vélte, a színösszeállítás nem kifejezetten illik az ingéhez, akár egy tucát nyakláncot is felvett volna, ha Lark arra kéri. Egyrészt azért, mert bármit megtenne a kislányért, másrészt azért, mert valóban szerencsére volt szüksége, hogy tárgyaljon Lark anyjával. Mindig nehezen értett szót vele. Lehet, hogy néhány hajpántot is kölcsön kellene vennie? Nagyon sóhajtott, mert belátta, az túlzás lenne.

Zoe közelebb hajolt a tükörhöz, hogy eldöntse, milyen árnyalatú rúzszt válasszon. A *Zsályagyöngye* fantázianevű tompa mályvaszínű, a *Tündérpor* viszont élénk lilás árnyalat volt. Mindkét színt magára kente, aztán szemügyre vette az eredményt. Tudta, hogy Newtonnak jobban tetszene a kevésbé harsány *Zsályagyöngye*. A férfi mindig bókokkal halmozta el, ha visszafogottabb árnyalatú ruhában, sminkben jelent meg. A *Tündérpor* feltűnőbb volt, de Zoe úgy vélte, izgalmassá teszi szeplős arcát.

Mióta ilyen fontos nekem, milyen árnyalatot használok? – töprengett. Hiszen az előétel után úgyszemint marad belőle semmi.

Nagyon sóhajtott, és az arckendő után nyúlt, hogy letörölje magáról a rúzsot, amikor a tükörből megpillantotta a kockás inget az ajtóban. A látvány annyira megdöbbenette, hogy kiáltani sem bírt, csak egy halk, nyöszörgő hangot tudott kipréselni magából.

A tükörben találkozott a tekintetük, és bár a férfit szórakoztatta az asszony döbönt arckifejezése, nyomban bocsánatot kért.

– Ne haragudj, Zoe, de vasárnap van.

Milyen találó megjegyzés, gondolta az asszony, és igyekezett nem észrevenni, hogy milyen vonzó ma is a férfi. Azóta, hogy kimondták a diagnózist, a halálos ítéletet, hogy Tim *gyógyíthatatlan beteg*, egyetlen vasárnap sem múlt el úgy, hogy Brad ne jelent volna meg náluk. Ezek a látogatások egyfajta természetes rendszerré váltak, mint ahogy a nappal követi az éjszakát. Látogatása vigasztalta, de zavarta is az asszonyt, örült, hogy eljött, közben mérgelődött, hogy itt van. Tudta, történiék bármi, ha esik, ha fúj, Brad jön, mert megígérte Timnek. Tudta azt is – hiszen már annyiszor tett rá kísérletet –, hogy hiába minden tiltakozás, felesleges a rábeszélés, a férfit

semmi sem tartóztathatja fel. Brad hihetetlenül önfejjű volt, de hatalmas szíve mégis szeretetre méltóvá tette. Zoe tudta, hogy sosem viszonzhatja azt, amit a férfi érte tett, függetlenül attól, hogy szüksége volt rá vagy sem.

– Kopoghattál volna – jegyezte meg, aztán ismét a tükör felé fordult.

– A lépcsőn felfelé jövet hangosan köszöntem. Nyilván annyira belefeledkeztél a szépítkezésbe, hogy nem is hallottad. – Brad figyelmesen szemlélte, ahogy letörli magáról a rúzszt. A férfi jelenléte mindig felkavarta Zoét, képtelen volt lazítani mellette.

– Most felteszed vagy letöröd?

Brad kiválóan értett hozzá, hogy ilyen bosszantó megjegyzésekkel felborzolja az idegeit.

– Nem tudom, melyik színt válasszam – felelte, majd egy határozott mozdulattal kirúszosza az ajkát... a *Tündérporral*.

– Jó választás – szólalt meg a férfi.

Az asszony legszívesebben letörölte volna, de már belefáradt. A kislánya teljesen kimerítette a kérdéseivel és a nyafogásával, és úgy látszik, Brad most ott folytatja, ahol Lark abbahagyta.

– Köszönöm – felelte halkán. – Adok a véleményedre.

– Én pedig örülök, hogy megmondhatom – felelte könnyedén a férfi, és akár a kopó, amelyik szagot fogott, szimatolni kezdett. Zoe felsóhajtott.

– Figyelmeztetek, nehogy azt merészeld mondani, hogy úgy bűzlök, mint egy bordélyház! – Milyen boldog lett volna, ha a férfi azt mondja, hogy kellemes illata van! Nem mintha bókokra lett volna szüksége, de jólesett volna, ha néhanapján kifejezésre juttatja, hogy figyelemre méltó nőnek tartja, és nem csak Tim özvegyét és Lark anyját látja benne.

– Semmit sem akartam mondani.

Zoét ez zavarta a legjobban. Akkor is tudta, mire gondol a férfi, ha az meg sem szólalt. Elég volt ránéznie.

– Kiöntöttem a fürdőolajat – magyarázta. – Felesleges bármit mondanod.

– Remek illatod van – felelte a férfi nyomatékosan udvariasan, amiért Zoe boldogan kikaparta volna a szemét. – Tényleg nem bűzlesz úgy, mint egy bordélyház.

Zoe képtelen volt elfojtani egy mosolyt.

– Fogalmam sincs, honnan veszi a lányom ezeket a kifejezéseket, és miért gondolja, hogy bárkinél alkalmazhatja.

– Én nem bárki vagyok, Zoe. Egyébként a szomszédban lakó fiútól hallja. Nem szabadna megengedned, hogy barátkozzanak.

– Wilcoxék nagyon rendes emberek.

– Te tudod. De ha majd negyvenéves korában az agyalágyult férje félreérthető bókok kíséretében a fenekére csap, nekem ne panaszkodj, hogy nem figyelmeztettelek.

Az asszony válaszra sem méltatta az értelmetlen megjegyzést, inkább megigazította a haját. Kontyba fésült frizurája tökéletes volt, egyetlen hajsza sem szabadult el, még egy csat sem lazult meg. Amikor ismét Bradhez fordult, mintha kisebbnek tűnt volna a szoba. Talán azért látta így, mert a férfi magas volt, széles vállú, és Zoét hirtelen valami önmaga számára is megmagyarázhatatlan vágyakozás kerítette hatalmába.

Pedig micsoda öntelt alak! Bosszantó, hogy egyszerűen bejön a hálószobájába. Szívből kívánta, bárcsak ne érezné olyan jól magát náluk. Már-már úgy viselkedik, mintha otthon lenne. És milyen szemtelenül méregeti! Ez már igazán túlmeleg minden határon! De mielőtt szóvá tehetné volna, Brad megelőzte.

– Ebben még? – kérdezte. – A randevúra?

Az asszony végigpillantott magán. Az angolos szabású, sötétbarna nadrágkosztüm igazán mértéktartó volt, és csinos, bár az anyaga nem éppen tavaszias. Azért vette mégis ezt, mert rendszerint fázott a légkondicionált éttermekben. Ha melege lesz, legfeljebb leveszi a kabátkát, krémszínű selyemblúza nagyon tetszetős darab. Eddig elégedett volt az öltözékével, de most, Brad kritikus pillantására úgy érezte magát, mintha a saját nagyanyja lenne. Határozottan felemelte a fejét, és kihívóan nézett a férfira.

- Mi a baj veled?
- Semmi – felelte. – Remekül áll.

Olyan kedves, olyan észbontó mosollyal mondta, hogy Zoe beleborzongott, és egyszeriben megértette, miért rajonganak Bradért a nők.

Persze a férfit semmilyen hosszú távú kapcsolat nem érdekelte. Már annak idején, az egyetemen is menekült a kötöttségek elől, és ez azóta sem változott. Amióta Zoe ismerte, hat alkalomnál többször sosem randevúzott ugyanazzal a nővel. És most éppen ő, ez a csapodár alak akarja megmondani neki, hogy mit vegyen fel a randevúra. Neki, aki hisz a házasságban és az egész életen át tartó hűségben. Nevetséges!

– Csak arra gondoltam, hogy neked olyan jól állnak a ruhák. Egész biztos, hogy Tészta Roni is örömmel látna egyszer ruhában.

Zoe szeme vadul a férfira villant.

– Ha dolgozni megyek, mindig ruhát veszek fel. Mr. Newton éppen elégszer láthat benne. És kérek, ne nevezd Tészta Roninak, nem kell, hogy lovat adj Lark alá.

- Soha nem mondtam neki, hogyan szólítsa.
- Lehet, hogy nem mondtad, de mégis ezt hallja.

Brad megvonta a vállát.

– Newton számomra olyan, mint a szétfőtt tészta. És az a véleményem, hogy ruhát kellene felvenned.

– Ha Tim most itt lenne, biztosan behúzna neked egyet.

– Szerintem egyetértene velem – felelte a férfi kedves mosollyal, mint mindig, ha a barátjáról volt szó. Amúgy igaza is volt, Tim biztosan azt tanácsolta volna a feleségének, hogy menjen ruhában. Még hozzá szép, nőies, könnyű anyagból készült ruhában, nem azoknak a merev szabású kosztümöknek valamelyikében, melyeket naponta visel Rooney Gaisen Ingatlanügynökségén. Most azonban már nem öltözhett át, kénytelen volt ebben menni, pedig egyre kényelmetlenebbül érezte magát benne.

– Ha Tim itt lenne... – Zoe felállt, és elhaladt Brad mellett. Érezte a férfi testéből áradó meleget, és ettől hirtelen hevesebben vert a szíve –, akkor nem beszélénk erről.

Brad az ajtófélfának dőlt, karját keresztbe fonta izmos mellén.

– Idegesnek tűnsz. Csak nem arra számítasz, hogy a jó öreg Newton ma felteszi neked a mindent eldöntő kérdést?

– Nem – vetette oda az asszony, mert már a gondolat is kellemetlenül érintette, hogy Newtont és a házasságot bárki együtt emlegesse. Különösen, ha Brad tette ezt. – Nem – felelte határozottan. – Egyébként, ha úgy lenne is, ahhoz sincs semmi közöd.

– Megkérdeznem azért szabad? Meg aztán úgy vélem, van némi beleszólásom olyan komoly döntésekbe, mint a házasság. Végtére is én vagyok Lark keresztapja.

– Az még nem jelenti azt, hogy az őrangyal szerepét is el kell játszani. Ezt Tim sem akarná.

– Nem, valóban, az az ő dolga. Az enyém az, hogy megóvjalak benneteket a kellemetlen helyzetektől. Például a beázástól vagy a rossz ötletektől. Mert az, hogy a főnököddel randevúzol, egész biztosan rossz ötlet.

– Te ki nem állhatod Newtont!

– Ez már csak hab a tortán – felelte, és elindult az asszony felé, aki önkéntelenül is hátralépett, mert most is úgy érezte, a férfi elveszi a mozgásterét. Ezért is igyekezett távolságot tartani. – Ugyan már, Zoe! Ne mondd azt, hogy te kedveled. A fenébe is! Hiszen az az ember még mindig az anyjával él.

– Csak átmenetileg, amíg a mama meggyógyul.

Bár Brad meg sem szólalt, az asszony kiolvasta tekintetéből a választ: „Ne áltasd magad, Zoe!”!

Zoe nem tudta felidézni, mikor változott meg a kapcsolatuk, mióta érzi úgy a férfi, hogy ő a ház ura, aki hol olyan, mintha a bátyja volna, hol pedig a testőre. Nyilván lépésről lépésre történt, szinte észrevétlenül. Csak azt tudta, hogy minden akkor kezdődött, amikor Tim beteg lett. Akkor csak Bradhez fordulhatott. Ő volt az egyetlen biztos pont az életében azokban a szörnyű napokban.

Ő volt a mentsvára, amikor fenekestül felfordult az élete, és ő volt az, akit Tim lánya apjaként elfogadott.

Tim azonban már rég halott, és bár Zoe akkor azt hitte, összedől a világ, az élet ment tovább, Brad pedig azóta is itt van vele, és beleszól olyan dolgokba, amelyekhez tulajdonképpen semmi köze.

– Tudod, hogy mennyire hálás vagyok mindazért, amit értünk tettél, és nem szeretnék megbántani. De mégsem vagy az apám, sem a bátyám, sem a testőröm, és egyáltalán semmi közöd ahhoz, hogy kivel találkozom, vagy kihez megyek férjhez.

Brad rezzenéstelen arccal hallgatta a függetlenségi nyilatkozatot. Mintha fel sem fogta volna, vagy ha eljutott is a tudatáig, nem érdekelte.

– De nem mégy hozzá?

Kérdésnek hangzott, de Zoe tudta, hogy kijelentés, Brad számára megváltoztathatatlan tény.

– Még nem kérte meg a kezemet. Majd tudatom veled, ha így lesz, és igent mondom.

Brad a homlokát ráncolta, amiből az asszony rögtön tudta, hogy nyomban hosszú szónoklatba kezd arról, hogy mennyire igyekezett mindkettejüket oltalmazni. Hogy elejét vegye a szóáradatnak, Zoe gyorsan folytatta a mondandóját.

– Figyelj ide, Brad! Tudom, megígérted Timnek, hogy gondod lesz rá, nehogy valami léhűtőhöz menjek feleségül, de nem gondolod, hogy jobban kellene bíznod bennem? Nem tenném kockára Lark vagy a magam boldogságát azzal, hogy férjhez megyek valakihez, aki nem illik hozzám, és nem is szeretem. Érted?

– De ugye beszélsz velem, mielőtt bármit teszel?

– Hidd el, tökéletesen alkalmas vagyok arra, hogy egyedül döntsek. A te – természetesen jó szándékú – tanácsaid nélkül is.

– Zoe, én férfi vagyok, tudom, hogyan gondolkoznak a férfiak. Bennünket elsősorban a testiség érdekel, és persze az, hogyan juthatunk hozzá. Newtonnak annyi képzelőereje sincs, hogy kitalálja, hogyan kaphatna meg. Ő ezt csak úgy tudja elképzelni, ha mindjárt feleségül vesz.

– Nem lehet mindenki olyan, mint te. Akadnak még férfiak, akik nem zárkoznak el ennyire a kötöttségektől.

Brad elnevette magát, Zoe csípős megjegyzését nem vette magára.

– A férfiak mind egyformák, ti, nők azonban, valamilyen rejtélyes okból, ragaszkodtok ahhoz, hogy a tetteinknek, a szavainknak jelentőséget tulajdonítsatok – felelte, és megvonta a vállát. – Ez azonban mit sem változtat azon a tényen, hogy a férfiak kizárólag a vágyaikat követik.

– Minő bölcsesség! – jegyezte meg gúnyosan az asszony, pedig gyanította, hogy Brad közel sem olyan felületes, mint mutatja. Ebben szinte biztos volt, illetve majdnem biztos, annak ellenére, hogy a férfi mindent megtett azért, hogy eljuttassa az érzéketlen macsót. Zoe már régen rájött, hogy Brad, ki tudja miért, a nőknek csak a testét veszi észre. Sajnálta, hogy így van, mert jó barátok lehettek volna, feltéve, ha Brad hajlandó végre megszabadulni ettől a magára erőltetett őrző-védő szereptől. – Mégis, miből gondolod, hogy még nem feküdtem le vele?

Brad az ujjain sorolta az érvéket.

– Ideges vagy, úgy öltözöl, mint egy hittérítő, olyan magas hangon beszélsz, hogy Mickey Mouse unokahúgát is nyugodtan szinkronizálhatnád, és azt a gyöngysort viseled, amelyet Timtől kaptál ajándékba.

– Ez nevetséges – felelte az asszony, és megérintette a láncot. Igyekezett kordában tartani az indulatait. – Egyébként is, mi közöd hozzá, hogy lefeküdtem-e vele vagy sem?

– Sok. Megjegyzem, azzal sem értek egyet, hogy magaddal cipeled Larkot a randevúra, hogy vigyázzon az erkölcesidre.

– Hogy ő vigyázzon rám?! – visszhangozta az asszony, és kényszerítenie kellett magát, hogy ne ezen a furcsa magas hangon beszéljen. – Gondolod, hogy erkölcsösöznek használok a lányomat?!

– Különben miért vinnéd magaddal?

Zoe villámló szemekkel nézett a férfira. Igaz, hogy ő a lánya keresztapja, de nincs joga beleszólni abba, mit csinál. És kioktatni sem hagyja magát.